

DE GROTE CRISIS VAN DE ZIEL

*Een preek uitgesproken op Zondagavond 24 Juli 1870, door C. H. Spurgeon, in de
Metropolitan Tabernacle, Newington.*

*Want zonder de wet is de zonde dood. En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod
gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven. Romeinen 7:8-9*

Ik herinner me dat ik ooit een hoofdstuk in een boek heb gelezen dat begon met de titel: “De binnenkant van de wereld”. Dat boek ging vooral over geologie en over allerlei gissingen over het binnenste van de aarde. Vanavond wil ik u echter vragen niet zozeer te denken over de binnenkant van de wereld, maar over de kleine wereld die in ons zelf geleefd wordt: die microkosmos van het menselijk hart, en over enkele vreemde dingen die daarbinnen gebeuren — en met name over één bijzonder en mysterieus werk dat zich afspeelt in de geest van hen die kinderen van God worden. Zij worden door een opvallend proces van de ene toestand in de andere gebracht, een proces dat zij zelf niet begrijpen terwijl zij het ondergaan. Omdat zij niet weten wat het is en wat God ermee voor heeft, raken sommigen van hen in grote wanhoop en sommigen zelfs in diepe vertwijfeling. En toch zou het, als zij in de tekst zagen wat ik zal proberen te laten zien en uit te leggen — een soort spiegel waarin zij de weerklank van hun hart en van hun eigen ervaring zouden kunnen herkennen — misschien veel sneller tot licht en vrijheid leiden. Moge dat nu, in dit uur, gebeuren.

Wij zullen de woorden van de apostel in de volgende volgorde behandelen. Ten eerste: het leven zonder de wet. Ten tweede: de zonde die aan het licht komt. En ten derde: de mens zelf — de dood die hem door de wet wordt opgelegd. Laat mij eerst spreken over:

I. HET LEVEN ZONDER DE WET

De apostel zegt dat er een tijd was dat de zonde in hem dood was en dat hij zonder de wet leefde. Wanneer hij zegt “zonder de wet”, bedoelt hij niet dat hij de wet nooit had horen voorlezen, want die werd elke sabbat in de synagoge voorgelezen. Ook wil hij niet zeggen dat hij de wet niet kende;

hij was waarschijnlijk met elke letter ervan vertrouwd. Hij was aan de voeten van Gamaliël opgeleid en hij was, volgens eigen getuigenis, een Farizeeër onder de Farizeeën. Die sekte was niet alleen zeer toegewijd aan de studie van de wet tot in de kleinste details, maar voerde ook voortdurend onderlinge discussies en geschillen over de meest minuscule uitleg en regel van die wet.

Hij kende de wet letterlijk en begreep haar, voor zover dat mogelijk was vanuit zijn eigen standpunt. Toch zegt hij dat hij zonder de wet leefde, waarmee hij bedoelt dat de wet nooit zijn hart en zijn geweten had geraakt. Daardoor leefde hij in een staat van valse zekerheid: hij dacht dat hij de wet had nageleefd en geloofde dat, als er iemand in de wereld was die zich vanaf zijn jeugd aan de geboden had gehouden, hijzelf, Saulus van Tarsus, die man was. Hij was niet bang om te sterven en had ook geen vrees voor het verschijnen voor Gods rechterstoel; hij voelde zich daar volkomen klaar voor.

Verstrikt in zijn eigen wettische gehoorzaamheid waande hij zich volkomen veilig. Hij voelde zich op zijn gemak en had vrede; niets bracht hem uit zijn evenwicht. Hij lag 's nachts niet slapeloos te tobben over zijn ongerechtigheid, integendeel, hij wiegde zichzelf in slaap met een gebed als dit: "O God! ik dank U, dat ik niet ben als de andere mensen, als rovers, onrechtvaardigen, overspelers, of als deze tollenaar. Ik vast tweemaal per week; ik geef tienden van al wat ik bezit." Hij was ervan overtuigd dat hij volkomen veilig was, dat hij alles deed wat van hem verlangd werd, en niets naliet wat hij had moeten doen. Hij dacht dat hij in de hemel een uitstekende reputatie had en dat hij in feite in de beste verstandhouding met zichzelf leefde. Uit dit gevoel van zelfzekerheid volgde dat hij leefde zonder de wet, want de wet had zijn hart en geweten nooit geraakt.

In andere zin maakte zijn zekerheid hem trots, zodat hij op alle anderen neerkeek. Wanneer hij toevallig een tollenaar op straat tegenkwam, zorgde hij ervoor dat er tussen hen zoveel mogelijk ruimte bleef. Als hij ooit een vrouw passeerde die hij als een zondares beschouwde, keek hij snel de andere kant op of liet hij zien hoe diep zijn minachting was. Noemde hij een heiden, dan noemde hij hem een hond. Want deze grote man, Saulus van Tarsus, meende van zichzelf dat hij zich zo strikt aan de wet had gehouden en zich in zijn hart zo rustig en vredig voelde, dat hij zich op het toppunt van verhevenheid kon verheffen en met minachting neer te kijken op de arme stervelingen die volgens hem niet zo goed waren als hij.

De volgende stap die Paulus, met zijn vastberaden karakter, nam, was dat hij zich gaf aan vervolging.

Zodra je jezelf beter acht dan anderen, stap je automatisch in de rol van hun rechter, en de volgende stap is dat je je eigen oordeel over hen gaat uitvoeren. Toen deze Saulus van Tarsus hoorde dat er mensen waren die niet beweerden zo goed te zijn als hij, en die niet zeiden dat zij door hun eigen daden gered waren, raakte hem dat diep. Zij spraken namelijk over een Jezus, de Zoon van God, die voor hun zonden was gestorven en uit de dood was opgestaan, en die hun vergeving had geschonken. Zij getuigden dat zij vertrouwden op de verdiensten van deze verheven Persoon, die, zo zeiden zij, ten hemel opgevaren was en nu aan de rechterhand van God zat. Toen Saul dat hoorde, ontstak hij in woede. Zij kwamen immers volledig in tegenspraak met zijn eigen denkbeeld van uitmuntendheid! Zij verzetten zich in feite tegen zijn zeer comfortabele gemoedstoestand! Zij stelden een leer tegenover de zijne die de bijl aan de wortel van de boom van zijn geloof legde — een boom die hij zo mooi vond, en onder wiens schaduw hij tot dan toe zoveel bescherming had gezocht.

Dus begon hij hen onmiddellijk naar de gevangenis te slepen, in de hoop hen tot lasteren in de Naam van Christus te dwingen. Nadat hij hen door Jeruzalem had opgejaagd en in zijn eigen land met al zijn kracht had vervolgd, vroeg hij brieven van de hogepriester om naar Damascus te kunnen gaan en daar dezelfde maatregelen te nemen. Paulus leefde inderdaad een voorbeeldig leven. Hij vond niet alleen dat hij goed genoeg was, maar zelfs beter dan noodzakelijk. Nu had hij zich voorgenomen om ook andere mensen “beter” te maken. Kon hij hen niet bekeren met zijn woorden, dan zou hij dat doen door hen te vervolgen, te geselen en indien nodig zelfs te doden. Dat grote “ik” – hoe hoog stond het, hoe trots hield het zijn hoofd omhoog! “Ik leefde,” zei hij. Maar helaas, Paulus, u begreep de wet niet. Zij zou u snel hebben neergeslagen en gedood; zij zou uw “ik” hebben vernietigd en u zelf hebben geveld, om u als een dode achter te laten.

In welk opzicht leefde Paulus nu zonder de wet? Om dat te begrijpen, kunnen we even zozeer over Paulus spreken als over velen anderen die zich in dezelfde toestand bevinden. Sommigen leven zonder de wet, omdat zij nooit de geestelijke diepte ervan hebben gezien. Zij dachten dat het gebod “gij zult geen overspel plegen” alleen een verbod op een uitwendige daad van onreinheid betekende, en zagen zichzelf daarom als volkomen onschuldig. Maar als zij hadden begrepen dat het veel meer inhield — dat de wet hen al veroordeelde bij de minste onreine gedachte, en dat onreinheid van hart in Gods ogen even verfoeilijk is als onreinheid van leven — dan zou hun leven van trots en zekerheid spoedig tot een einde zijn gekomen. Zij zouden hebben ontdekt dat de wet hen geen bescherming

bood, hoeveel zij daar ook op hadden gereken.

“Gij zult niet doodslaan.” Waarschijnlijk is er hier niemand die zegt: “Ik ben daar volledig vrij van, ik heb nog nooit iemand gedood.” Maar, beste vriend, ik kan begrijpen dat u zonder de wet leeft, als u niet weet – zoals u eigenlijk wel zou moeten weten – dat dit gebod inhoudt dat zelfs woede al moord is, en dat wie boos is op zijn broeder, hem in zijn hart heeft gedood. Want wat doet het ertoe dat u hem nooit met uw hand hebt geslagen, als u dat wel had willen doen? Wat maakt het uit dat het nooit zover is gekomen dat u hem daadwerkelijk tegen de grond heeft geslagen, als u bittere woorden hebt gesproken die laten zien wat u in uw hart had gedaan? Dat staat in Gods Boek vermeld als zonde, een zonde waarvoor Hij u op de laatste grote dag ter verantwoording zal roepen.

Paulus had dit vroeger nooit zo gezien. Maar door het kleine venster van het gebod “Gij zult niet begeren” ging hem opeens iets op. Zijn geest kreeg licht en hij vroeg zich af: “Wat? Veroordeelt deze wet mij omdat ik een begerig verlangen koester?” “Ach,” zei hij, “dan ben ik niet zo veilig als ik dacht. Ik kan het mij niet veroorloven om trots te zijn. Ik kan het mij niet veroorloven anderen te veroordelen. Ik moet mijzelf veroordelen.” Tot dan toe had hij een hooghartig, trotse levenswijze gevoerd, juist omdat hij de diepe strekking van de wet nooit had begrepen.

Er zijn velen die op dezelfde zelfingenomen manier leven: goede, zelfvoldane mensen, die zich hullen in de mantel van eigen gerechtigheid, omdat zij zich nooit werkelijk hebben verdiept in wat de wet van God inhoudt. Zij hebben er nauwelijks naar gekeken. Of er nu een wet van God bestaat of niet – daar hebben zij nooit grondig en diep over nagedacht. Zij kennen het woord “wet” slechts als een begrip uit de religieuze leer, meer niet. O, vriend, hoe makkelijk zou uw eigen geweten u daarbij moeten veroordelen. Wanneer een onderdaan zich niet eens de moeite wil nemen om te weten of de koning een wet heeft of niet, wat is hij dan anders dan een verborgen verrader? En als hij zegt: “Het gaat mij niet aan de wil van de koning te kennen; het kan mij niet schelen wat hij wil,” dan is dat, al heeft hij nog geen daadwerkelijke overtreding gepleegd, op zichzelf al een misdaad. Hij stelt zich dan op als een veroordeelde rebel, schuldig aan oproer en verraad tegen zijn koning.

Er zijn ook velen die dit in hun hart zeggen, al spreken zij het niet hardop uit – want de meeste dwazen, zegt David, zijn niet zo dwaas dat ze alles wat ze denken ook openlijk verkondigen. “De dwaas zegt in zijn hart,” schrijft hij, en dat gebeurt nu in de harten van niet weinigen. Zij houden vanbinnen zich voor: “Hoe zou God dat allemaal weten? Kan de Allerhoogste nu werkelijk zien wat

wij doen? En stel dat wij Zijn wet overtreden — doet Hem dat dan eigenlijk wel iets?” En dan maken zij het erger nog door te zeggen: “Is Hij niet heel barmhartig? Hij zal toch niet streng zijn voor ons arme schepsels? En als wij zondigen, fluisteren wij op ons sterfbed nog een paar gebeden — en dan zal het allemaal toch wel uitgewist worden.”

U denkt dat God iemand is zoals uzelf. Omdat u lichtzinnig met zonde omgaat, meent u dat Jehova dat ook doet. O, als u Zijn wet kende, als u begreep hoe onbuigzaam zij is en hoe ernstig Zijn woord klinkt dat Hij de schuldigen geenszins zal sparen — en daarmee ook u — dan zou u snel uw gemakkelijke levenswijze opgeven en niet langer kunnen leven zoals nu. U zou worden “gedood” door het Woord van de Heere. Daarnaast twijfel ik er niet aan dat er veel belijdende christenen zijn die zonder de wet leven. Ik bedoel: zij leiden een respectabel, christelijk leven en geloven zelf dat zij bekeerd zijn, en toch leven zij zonder de wet. Dat wil zeggen dat hun vertrouwen op Christus vermengd is met een zeker vertrouwen op zichzelf. Zij hebben nooit beseft dat de wet alle menselijke kracht, talent en verdienste in de zaak van de verlossing volledig tenietdoet, zodat er geen ruimte blijft naast Christus.

Ik heb wel eens gewenst dat sommige van onze jongere broeders en zusters, bij wie het werk van Christus blijkbaar niet diep in het hart doorgedrongen is, ooit zullen ervaren wat het betekent dat het gebod hun ziel binnenkomt en hen op de knieën brengt. Want als dat ooit zou gebeuren, zou het nieuwe leven dat zij van Christus ontvangen, een diepere en — naar ik hoop — ook krachtigere uitwerking hebben op hun hart en leven, en op hun ganse wandel met Christus en Zijn kerk.

U ziet dus, best geliefde vrienden, dat er zoiets bestaat als leven zonder de wet. Een mens kan zich in een toestand bevinden waarin hij denkt dat alles in orde is, juist omdat hij de wet niet kent — en laat mij zeggen dat er in de hele wereld geen toestand bestaat die zo dwaas en gevaarlijk is als deze. Iemand die zich nooit om de wet heeft bekommerd en haar niet gekend, en daarom concludeert dat hij rechtvaardig is, lijkt op een man die zich rijk waant — of in elk geval probeert zichzelf te wijsmaken dat hij rijk is — terwijl hij een groot huis en een koets onderhoudt op grond van zware schulden.

Kan hij zich dat eigenlijk veroorloven? Hoe zit het met zijn rekeningen? Hij heeft al een paar keer moeilijkheden gehad, maar hij heeft de ene schuld met een nieuwe lening afgelost, en wanneer ook die lening moet worden betaald, denkt hij weer een nieuwe lening af te sluiten. Hij zegt dat het goed

gaat met hem — hij meent zelfs dat het goed gaat. Leest hij ooit zijn rekeningen? Nee. Hij vindt ze erg saai om door te nemen. Hij wil geen inventaris maken en wil niet dat iemand zich met zijn zaken bemoeit. Zonder dat er een raadsel in schuilt, weet elke zakenman hoe dat zal aflopen: het leidt tot faillissement, tot een totale ondergang. Hetzelfde geldt voor een man die zegt: “Het is goed. Ik wil mij niet bezighouden met mijn zielsverhaal. Ik durf te zeggen dat het is zoals ik hoop dat het is; ik geloof dat het zo is, en daar wil ik het bij laten.” Beste toehoorder, dat kan maar op één wijze eindigen: in een eeuwigdurend faillissement. Dat is onvermijdelijk.

U bent als een schip op zee dat al lang geleden ter sloop had moeten worden afgemeld. Daar ligt het, op open zee. De kapitein vraagt zich niet af of het hout nog stevig is, of de naden goed zijn gedicht, of de pompen nog goed werken. Het schip heeft het bij mooi weer altijd goed gedaan, en daarvoor wil hij maar liever nergens anders over nadenken. Geen van ons zou met zo’n schip de zee op willen. Wij willen weten of het een storm kan doorstaan en echt zeewaardig is; als dat niet zo is, blijven wij liever aan wal.

Velen van u bevinden zich vanavond in vervallen schepen: schepen die van binnenuit door wormen zijn aangevreten, en u zult ontdekken dat zij uit elkaar vallen zodra er een storm opsteekt. Moge God u genadig zijn en u bevrijden van deze valse hoop en van dit leven zonder de wet. Moge de wet nu aan boord van uw schip komen en het houtwerk beginnen te testen; en als u ontdekt dat het schip alleen nog geschikt is om te worden gesloopt, vertrouw ik erop dat u overgaat naar een betere boot, een schip dat alle stormen kan doorstaan, met Christus als Kapitein — een schip dat in feite Christus zelf is.

Nu moeten we overgaan naar het tweede punt.

II. DE HERLEVING VAN DE ZONDE

Paulus zegt: “Maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden.” Eerst leek het hem alsof de zonde volledig verdwenen was. Hij dacht niet dat hij grote zonde in zich had. Andere mensen misschien wel, maar Saulus van Tarsus, naar eigen zeggen zo goed, geloofde dat er bij hem nauwelijks zonde bestond. Maar toen het gebod kwam, herleefde de zonde in hem.

Wat betekent het dat het gebod “gekomen is”? Wel, dat hij de ware strekking ervan begon te begrijpen. Hij had daarvoor niet ingezien dat de wet niet alleen sloeg op wat hij met zijn handen deed, maar ook op zijn gedachten, zijn wensen en zijn verlangens. Toen hij dat besepte, werd de

zonde in hem levend — ze kwam weer tevoorschijn en liet zich zien in heel haar lelijkheid.

Het betekent ook dat hij ging begrijpen dat de wet van God geen lege, willekeurige regel was die men lichtzinnig kon beschouwen. De wet moest niet blijven liggen als een dode letter, maar was de uitdrukking van Gods heilige wil, die Hij zeker zou uitvoeren. Hij zag in dat God Zichzelf bij Zijn eer had gezworen dat Hij de wet zou doen gelden en dat Hij degenen die de moed hadden haar te overtreden, niet zou sparen. Zij die openlijk Zijn geboden minachtten, zouden Zijn rechtvaardige oordeel ondergaan. Zodra hij dat beseftte, kwam het gebod in zijn hart tot leven — en kwam de zonde daarmee meteen weer tot leven.

Maar het belangrijkste was dat Saulus van Tarsus — net als velen onder u hebben ervaren — de kracht van Gods wet op zijn ziel voelde. Er is geen scherper instrument om de ziel te doorboren dan de overtreden wet van God. Er is geen ploeg die het hart zo diep kan openrijten als de ploeg van de tien geboden. En er is geen pijl die de zelfgenoegzaamheid van de ziel zo doeltreffend kan doorboren als Gods geboden, wanneer wij inzien dat zij heilig, rechtvaardig en goed zijn, dat wij ze allemaal hebben overtreden — en dat niet één keer, maar duizend keer — en dat elke overtreding van de wet om vergelding tegen ons roept. Hoe verschrikkelijk dit ook is, toch is het noodzakelijk: wij moeten allemaal de geboden zo diep tot ons laten doordringen.

Paulus dacht dat de zonde begraven was. Maar zodra de geboden tot hem kwamen, kwam de zonde weer tot leven. Hij bedoelt dat zonden die hij voor begraven hield, zonder grafsteen, plotseling hun lijkwaden verscheurden en opstonden, zoals de doden op de dag van de opstanding. “Daar zijn ze,” lijkt hij te zeggen, “de geboden zijn gekomen, en mijn zonden zijn als een grote wolk weer tot leven gekomen; ze leven, en elk van hen wijst naar mij en beschuldigt mij, zoals de wet mij veroordeelt.”

Toen kwam de zonde in een nog andere betekenis weer tot leven. Paulus zei bij zichzelf: “Hoe kan God mij zo’n wet geven? Hoe kan Hij zo streng en zo vastberaden zijn? Ik houd niet van deze wet — en ik houd eigenlijk ook niet van God.” Tot dan toe had hij gemeend dat hij wel van God hield. Maar nu hij de wet werkelijk inzag, ontdekte hij dat hij noch de wet, noch de God van de wet liefhad. De rebellie die altijd al in zijn geest had geleefd, kwam nu naar boven. Hij begon in zijn hart een diepe afkeer te voelen tegen de wet die hem veroordeelde en tegen de God die hij had gekwetst. De zonde kwam dus opnieuw tot leven — levendig, vijandig en ongebroken.

De openbaring van de wet bracht dit alles aan het licht; en hoewel het nu zo duidelijk zichtbaar was,

was het er al die tijd geweest. Saulus wist het niet, maar de zonde leefde al diep in hem. Het enige wat de wet deed, was met een kaars in zijn hand komen om hem te laten zien wat hij nooit had vermoed. Stel: iemand daalt af in een kelder die lang gesloten is geweest. De vloer krioelt van vreemde, vieze wezens en de muren zitten vol spinnen. De eerste keer gaat hij naar beneden zonder kaars en ziet hij niets van dat alles. Maar een andere keer neemt hij een lichtje mee — en zodra het schijnsel de ruimte doordringt, wil hij bijna meteen weer weg. De kaars laat de spinnen en de overige akelige dingen zien; zij creëert ze niet, zij legt alleen bloot wat er al was.

Precies dat doet de wet van God. Misschien lagen al die weerzinwekkende neigingen in onze ziel stil terwijl het donker was, maar zodra het licht van de wet komt, schieten ze in beweging en proberen zij te ontsnappen. De wet opent sluizen die al die onderdrukte zondigheid naar buiten brengt; zij laat het vrijkomen en wij ontdekken dat het er al vanaf het begin was, en altijd al is geweest. Dan zeggen wij, net als de schrijver van deze gedenkwaardige brief: “De zonde kwam tot leven, en ik stierf.”

U zou kunnen denken: “Wat een vreemde ervaring!” Maar ik verzeker u dat dit de gebruikelijke weg is van de kinderen van God. Dit is het pad waarlangs wij tot Christus worden gebracht: de wet komt tot ons, de zonde in ons herleeft, en wij sterven. Het derde punt is nu om te laten zien wat Paulus bedoelt met “gestorven”.

III. DE BETEKENIS VAN DE DOOD DOOR DE WET

Wat in Paulus stierf, was datgene dat nooit had mogen leven: dat grote “ik” in hem. “De zonde werd levend, en ik stierf” — dat “ik” dat altijd zei: “Ik dank U dat ik niet ben als andere mensen”; dat “ik” dat zijn armen vouwde in zelfvoldoening; dat “ik” dat zijn knieën wel in gebed boog, maar zijn hart nooit in echte berouw. Dat rotsvaste gevoel van eigen grootheid, die hoge meningen van zichzelf, dat alles stierf. De wet doodde het, want het kon niet bestaan in dat felle licht. Het was een schepsel dat alleen thuishoorde in de duisternis, en toen de wet kwam, ging dit grote “ik” ten onder.

Ik denk dat het dit betekent. Ten eerste stierf hij in deze zin: hij zag in dat hij veroordeeld was om te sterven. Hij hoorde het vonnis van God over zichzelf uitgesproken worden. Eerder had hij nooit gedacht dat hij tot de zondaars behoorde; hij zou zich diep beledigd hebben gevoeld als iemand dat had gezegd. Maar nu leek hij plotseling de grote Rechter van alles en iedereen te zien, die hem voor Zijn aangezicht riep, hem beschuldigde van het overtreden van de geboden en tot hem zei: “Ga weg

van Mij, vervloekte, want u hebt Mijn wet overtreden.” In die zin stierf hij: hij voelde dat het vonnis van God over hem was uitgesproken. Wat een vreselijke, ondragelijke ervaring!

Daarna stierf al zijn hoop uit zijn vroegere leven. Hij had altijd met grote voldoening teruggekeken op zijn vasten, zijn aalmoezen en zijn tempelbezoeken, maar nu besepte hij: “Wat een vreselijke hypocriet ben ik geweest. Ik was er alleen met mijn lichaam — mijn hart was er nooit bij. Ik dacht dat ik Gods wetten trouw onderhield, maar ik heb de wet nooit liefgehad. Integendeel, ik heb haar gehaat. Of, als ik toen had begrepen wat zij werkelijk inhield, zou ik haar zeker gehaat hebben. Ik hield alleen van de schil ervan, van de buitenkant; de kern ontging mij volledig. Ik hield alleen van de schijn, omdat ik er zelf voordeel mee hoopte te behalen. Maar de wet zelf, en dus ook de God die haar gaf, hield ik niet van.”

Zo verdween al het oude — en de Paulus, de Saulus, dat grote “ik” dat in zijn vroegere leven zo vol zelfvertrouwen en eigenwaarde had geleefd, stierf. En met dat oude stierf ook al zijn hoop op de toekomst. Vroeger, wanneer hij in een zonde was gestruikeld, had hij zichzelf vaak gerustgesteld met: “Maakt niet uit, de volgende keer doen we het beter. We zullen dit rechtzetten, we zullen ons in de toekomst sterk aan de wet houden, we zullen onze gebedsriemen verbreden en onze kleding vergroten.”

Maar nu begreep hij dat het nooit zou helpen. Zelfs al zouden zijn tranen voor altijd blijven vloeien en zelfs al zou zijn ijver nooit rusten, dan nog konden al die strijd en goede voornemens de zonden en overtredingen uit het verleden niet goedmaken. Hij had de wet overtreden, en geen enkele toekomstige gehoorzaamheid kon die schuld uitwissen. Hij besepte ook dat hij, doordat hij de wet in het verleden had verbroken, dat in de toekomst zeker weer zou doen — en in die zin stierf hij: zijn vertrouwen op zichzelf ging te gronde.

Toen leek al zijn kracht te verdwijnen. Voorheen had hij gezegd: “Ik kan mij aan de wet houden.” Maar nu hij het licht van Gods heilige wet zag, en inzag dat elke gedachte, elk woord en elke wens hem zou veroordelen, zat hij bevend aan de voet van de Sinaï. Hij smeekte dat die woorden niet langer tegen hem gericht werden, dat de stem van de wet zich van hem zou wenden. Hij voelde dat de wet te groot en te ontzagwekkend voor hem was om ooit te mogen hopen haar volledig te kunnen nakomen. En zo stortte hij zich aan de voeten van de wet neer, als een man die dood is en niets meer voor zichzelf kan doen.

Zo stierf al zijn hoop. Nu voelde hij zich voor altijd veroordeeld; de laatste sprankje van eigengerechtigheid was verdwenen. En let op: er is geen wanhoop zo diep als die van iemand die eerder zo zeker en zelfs trots was. Ik heb velen gezien die vroeger zelfingenomen leefden, en ik heb oprecht met hen te doen. Toen God het felle licht van Zijn waarheid over hun hele leven wierp, verdween hun eigen gerechtigheid. O, zij wisten niet meer wat zij moesten doen; zij wensten zelfs dat zij nooit geboren waren. Zoals John Bunyan beschreef, verlangden zij er zelfs naar om liever een kikker of een pad te zijn dan een mens. Zij voelden dat zij de dag van hun geboorte konden vervloeken, nu alle hoop ineens en voor altijd verdwenen was.

Wanneer iemand mij dat vertelde, kon ik soms alleen maar glimlachen en zeggen: “God zij dank, dat verheugt mij.” Zij vonden mij dan hard, maar ik zei: “Het moet zo zijn, want nu zult u gered worden. God moet al uw eigen rommel opruimen, voordat Hij u Zijn genade kan geven.”

Daarmee wil ik afsluiten. Als er vanavond iemand onder u is die doormaakt wat ik zojuist heb beschreven — als u zich vanavond als een dode voelt, omdat uw vroegere hoop door de wet is gedood — dan ben ik daar oprecht dankbaar voor. Maar laat mij u zeggen: denk niet dat uw geval uitzonderlijk is. Ga niet naar huis en zeg: “Ik ben dood.” Duizenden gelovigen van God hebben hetzelfde doorstaan. Toen ik ontdekte hoe vaak ik Gods wet had overtreden en dat ik wegens mijn zonden in de hel zou kunnen eindigen, weet ik nog goed welke golf van berouw en afkeer van mezelf in mij opkwam — maandenlang, zelfs jarenlang, omdat ik het evangelie niet volledig en duidelijk had gehoord. Als dat wel zo was geweest, zou ik veel eerder vrede hebben gevonden.

Beste vrienden, u zult vanavond geholpen zijn als ik u vertel dat dit niets bijzonders is. Het is een dal van de schaduw van de dood, maar de meeste pelgrims gaan daar doorheen — in meer of mindere mate, maar vrijwel allemaal. En dat maakt mij blij, want dat is juist de weg waarlangs God hen tot Zijn vreugdevolle genade leidt.

Toen de gravin van Huntingdon tegen Whitefield zei: “Waarom kijkt u zo verdrietig, meneer Whitefield?”, antwoordde hij: “O, ik mag er wel verdrietig uitzien, want ik ben verloren.” “O,” zei zij, “meneer Whitefield, ik ben zo blij, want Jezus Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was.” Ik zou de hele nacht kunnen preken als ik een gemeente had die zich volledig verloren voelde, want dan zouden zij zeker gered worden. Anders preken zou dan geen zin hebben. Wanneer de wet eenmaal tot u is gesproken, brengt zij u tot tranen en voelt u zich verloren. En dan,

wanneer u bent als een veld dat goed is geploegd en klaar om het zaad in de voren te ontvangen, wordt het kostbare zaad uitgestrooid — en wellicht zal er al spoedig een oogst opkomen: u bent gezegend en God wordt verheerlijkt.

Laat mij tegen iedereen die door de wet is gedood zeggen: “Het was nodig dat u zo geraakt bent. Nu begrijpt u misschien pas waar de redding werkelijk ligt. U hebt geen eigen verdiensten — u wilt die ook niet meer. Christus heeft al de verdiensten die u nodig hebt om naar de hemel te komen.” Kunt u de verdiensten van Christus verkrijgen? Ja, krijg ze nog vanavond. Wanneer u met uw hart in de Heere Jezus gelooft en Hem met uw mond belijdt, zult u worden gered. Vertrouwt u erop dat Hij u zál redden, dan zal Hij u redden, en worden Zijn verdiensten de uwe.

Zolang u nog iets goeds in uzelf gelooft te hebben, weet ik dat u niets van Christus zult ontvangen. Maar wanneer al uw hoop op eigen verdiensten aan de voet van de wet is neergelegd, is er een grote ruimte voor het evangelie om binnen te komen. Het komt tot u en zegt: “Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” Het wijst u naar de gekruisigde Jezus, die uw zonden droeg, die in uw plaats werd gestraft, en laat u zien hoe Gods gerechtigheid in Christus is vervuld.

Geloof en leef!

Neem de genade die God u vrijelijk aanbiedt.

Neem haar zonder geld en zonder prijs.

Neem haar zonder dat u daarvoor eerst geschikt of voorbereid hoeft te zijn.

Neem haar nú.

Neem haar precies zoals God haar u aanbiedt.

Gewoon zoals u bent, zonder enig ander pleidooi dan dit ene: dat Jezus gestorven is – neem Jezus aan zoals u bent, en werp uzelf op Hem.

Wat kunt u anders doen, u die dood bent? Wat kunt u anders doen, u die bevuurd bent? U bent veroordeeld, u bent schuldig — Gods vonnis tegen u is uitgesproken. Raak nu de zilveren scepter aan, die u vrijelijk wordt aangeboden. U kunt niet door eigen werken worden gered. Laat anderen dat maar proberen als zij dat willen — u kunt het niet, en u wéét dat u het niet kunt. O, laat u dan redden door de genade van God, die Hij vrijelijk aanbiedt door Zijn geliefde Zoon in het gepredikte evangelie. Hij zal uw geval niet ontzien, hoe slecht u ook bent geweest of hoe verachtelijk u zich ook

voelt. U hoeft alleen maar te komen, te vertrouwen, in Jezus te geloven, op Hem te steunen — uzelf aan Hem over te geven, op Hem te leunen, aan Hem vast te houden — en u zult gered worden. O, moge de Heere u de genade schenken om dat juist nu te doen! En ik weet dat Hij dat zal doen.

Als u door de wet bent gedood, zal Hij u door het evangelie levend maken. Hebt u nooit de woorden gelezen: “Ik dood en ik maak levend, Ik verwond en Ik genees”? Wat een genade: “Ik genees!” Hij geneest de gebrokenen van hart en verbindt hun wonden. Hij let op het gebed van de behoeftigen en veracht hun smeken niet. “Ik ben wel ellendig en arm, maar de Heere denkt aan mij” — bent ú dat niet, vriend? “Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.”

Ach, ziel, wat is dit goed nieuws voor u: als de wet u heeft gedood, hebt u de wet niet meer nodig — u hebt Christus, Die beter is. U kunt nog steeds verlossing ontvangen, ook al hebt u die door uw eigen daden verloren. U kunt uit barmhartigheid ontvangen wat u uit gerechtigheid nooit zou kunnen krijgen. U kunt van Jezus ontvangen wat u van Mozes nooit zou mogen verwachten.

Ik wil deze preek kort houden, want soms werken korte preken sterker en blijven zij beter in het hart hangen. Moge God u zegenen en deze waarheid in uw hart schrijven. Amen.

